

Малинова туга пшеничних полів

Ігор Павлюк

Малинова туга пшеничних полів,
Горбата журба курганів,
І час, що тече по сухім стеблі,
І простір — в душевній рані.

І баба, що чує — трава росте,
І кров, що медами пахне.
І дерево в полі — святе-святе...
Тому, що самотнє.
Чахне.

Старий журавель у новім гнізді.
Калиновий присмерк вітру.
І плач Богоматері на Суді,
Й Христос, що забув молитву...

Скелети дерев, як дерева, сплять.
Відходять за обрій друзі.
Немає ні хлопа, ні короля
На цьому тонкому крузі.

Немає дитинства. І скучно так,
Немовби вже Бога бачив.
Не знає навіщо — тече вода
По шаблях зіниць собачих.

Молитися сумно, грішити теж.
Йти в рідні поля й мовчати.
І все, що з собою не забереш,
Те й буде тебе стрічати.

І буде своя простота небес
Дорожча Америк жовтих.
Діди спочивають і ждуть тебе,
Немов журавлів у жовтні.

А ти ще горітимеш в цих льодах

Посеред хрестатих вишень
Допоки спокійно тече вода
По шаблях очей Всевишніх.